

Cathy Cassidy

Suklaamuruset

WSOY

Cathy Cassidy,

Suklaamuruset 3

Suomentanut Ulla Selkälä

Werner Söderström Osakeyhtiö – Helsinki

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

SUMMER'S DREAM

TEXT COPYRIGHT © CATHY CASSIDY, 2012

ILLUSTRATIONS COPYRIGHT © PUFFIN BOOKS, 2012

ALL RIGHTS RESERVED.

SUOMENKIELINEN LAITOS © WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40269-6

PAINETTU EU:SSA

Hei!

Minä uskon vahvasti unelmiin. Minulla itsellänikin on ollut suuria unelmia, ja niinpä ymmärrän, miten kovasti unelman toteuttamiseksi on tehtävä töitä. Entä jos työtä onkin liikaa? Entä jos unelmasta tulee pakkomielle, painajainen?

Summer Tanberry on suosittu, kaunis, älykäs ja lahjakas. Kun hän saa elämänsä tilaisuuden, mahdollisuuden toteuttaa unelmansa, hän tarttuu siihen kaksin käsin, mutta kun viikot kuluvat ja paineet kasvavat, hän huomaa unelman alkavan luisua käsistä.

Miten tyttö, jota pidetään todennäköisimpänä menestyjänä, voi olla niin eksyksissä, yksinäinen ja peloissaan? Ja saako "maailman ärsyttävin poika" puhuttua hänelle järkeä?

Kesäunelma on kirjoitettu kaikille niille, joilla on suuria unelmia ja jotka rakastavat tanssia. Se on kirja myös niille, jotka ovat joskus vaatineet itseltään liikaa ja haaveilleet olevansa parhaita, sekä niille kaikille, jotka ovat peiliin katsoessaan inhonneet näkemäänsä. Summer Tanberryn asiat näyttävät päältä katsoen olevan hyvin, mutta pinnan alla hänen elämänsä on kaikkea muuta kuin täydellistä.

Kesäunelma on Suklaamuruset-sarjan kolmas osa. Rentoudu ja uppoudu tarinaan... ja nauti!

Cathy Cassidy

Kiitos...

Liam, Cal ja Caitlin siitä, että olette.... no, mahtavia! Kiitokset äidille, Joanille, Andyille, Lorille ja koko suurenmoiselle perheelleni. Helen, Sheena, Fiona, Mary-Jane, Maggi, Lal, Jessie ja kaikki ihanat ystäväni: kiitos tuesta, suklaasta ja halauksista.

Kiitos loistavalle avustajalleni Catrionalle, Martynille hänen matikkapäästään ja Darleylle ja tiimille siitä, että he ovat sekä ihania että kerrassaan nerokkaita. Iso halaus loistavalle ja alati kärsivälliselle kustannustoimittajalleni Amandalle, ja Saralle ja Julielle lämmin kiitos hienosta kuvituksesta. Kiitokset myös Adelelle, Emilylle, Jaydelle, Sarahille, Julialle, Hannahille, Samanthalle, Janelle ja koko mukavalle Puffin-kustantamon porukalle.

Erityiskiitos Rachel H:lle, Eva M:lle sekä monille nimettömille lukijoilleni, jotka auttoivat minua ymmärtämään Summerin sairautta vähän paremmin. Kaikille lukijoilleni kaikkialla: iso kiitos TEILLE! Innostuksenne ja tukenne ovat minulle korvaamattomia.

Oletko koskaan halunnut jotain niin kovasti, että sattuu? Varmaan kaikki ovat, mutta minä en himoitse uutta mekkoa tai kissanpentua tai vaaleanpunaista läppäriä. Ikävä kyllä. Ei, minun haaveeni on suurempi, ja unelmani tuntuu olevan härnäävän lähellä toteutumista mutta saavuttamaton.

Unelmani ei ole edes epätavallinen. Lukemattomat pikkutyöt haaveilevat luultavasti aivan samasta asiasta. Jokainen, joka on joskus käynyt tanssitunneilla tai hyp-pinyt ympäri olohuonetta keijunsiivet selässään, on varmaan toivonut, että olisi jonain päivänä näyttämöllä ja yleisö heittelisi hänen jalkoihinsa punaisia ruusuja. Minulla haave jäi pysyväksi, eivätkä ponit, pop-tähdet ja pojat koskaan syrjäyttäneet sitä. Vaikka minulla on nykyisin poikaystävä, unelmani ei ole haalistunut vähääkään.

Haaveeni on tulla tanssijaksi, ballerinaksi, ja tanssia Gisellen, Coppélian tai Julian rooli, liidellä joutsenprinsessana valkoisessa höyhentutussa ja saada yleisö haukkomaan henkeään ja osoittamaan suosiotaan. Haluan tanssia, ja arvaa mitä? Kun olin yhdeksän- tai kymmenvuotias, se ei edes tuntunut mahdottomalta ajatukselta.

Työnnän auki Exmoorin tanssikoulun oven ja menen sisään treenikassi heiluen. Olen aikaisessa, sillä harjoitukset alkavat vasta tunnin kuluttua, mutta pieni yläkerran sali, jota nuorisoluokan oppilaat käyttävät, on tähän aikaan tyhjä, ja baletinopettajani neiti Elise on sanonut, että voin käyttää sitä vapaasti milloin haluan.

Ja nykyisin minä haluan, usein.

Aula kuhisee vaaleanpunaisiin harjoituspuhuihin sonustautuneita pikkutyttöjä, jotka nauravat, juttelevat ja ostavat koulutuntien jälkeen välipalaksi mehua ja keksejä ennen tanssitunnin alkamista tai jonottavat äitienensä kanssa ilmoittautumaan kesän tunneille. Minäkin olin ennen samanlainen kuin nuo tytöt.

Olin hyvä. Sain jokaisesta tanssikokeesta kunniamaininnan, tanssin jokaisessa koulun esityksessä pääroolin ja totuin siihen, että baletinopettajani sanoi muulle luokalle: ”Ei, ei, tytöt, tarkkaavaisuutta! Katsokaa Summeria! Miksette te kaikki voi tanssia samalla tavalla?”

Kaksoissiskoni Skye pyöritti silmiään ja näytti minulle kieltä, ja heti kun opettaja käänsi selkensä, koko luokka alkoi hihittää.

Ei pidä käsittää väärin. Olen suhtautunut tanssimiseen aina vakavasti, vaikka Skye ei suhtautunutkaan. Rakastin tanssimista. Ilmoittauduin kaikille tanssikoulun tunneille: steppiin, moderniin tanssiin, jazztanssiin, street-tanssiin... mutta baletti on aina ollut ykkössijalla. Kotona ahmin baletista kertovia kirjoja tytöistä, jotka olivat vastoin kaikkia todennäköisyyksiä tehneet haaveestaan totta. Sei-

nälläni oli juliste Angelina Ballerinasta, ja katsoin *Billy Elliot* -dvd:n puhki. Milloin en lukenut baletista kertovia kirjoja, katsonut tanssiaiheisia elokuvia tai haaveillut baletista, silloin harjoittelin, koska tiesin jo varhain, ettei riitä, että on hyvä: täytyy olla paras.

Isä kutsui minua pikku ballerinakseen, ja se tuntui ihanaalta. Kun on monta älykästä ja lahjakasta siskoa, huomiosta joutuu kilpailemaan. Minussa taitaa olla hiukan täydellisyyden tavoittelijan vikaa.

Baletinopettajani neiti Elise sanoi äidille, että hänen mielestään olin kyllin hyvä pyrkimään Lontoon Kuninkaalliseen balettikouluun ja että hän ilmoittaisi minut koe-esiintymiseen yksitoistavuotiaana. Olin haljeta innostuksesta. Näin koko tulevaisuuden aukeavan edessäni: kärkitossuja, harjoituspukuja, kipeitä lihaksia ja lopulta minä liitelemässä höyhentutussa Lontoon Kuninkaallisen oopperan lavalla.

Unelmani oli melkein käden ulottuvilla.

Kunnes kaikki sortui. Isä jätti meidät ja muutti Lontooseen, ja koko perheemme tuntui hajoavan. Äiti näytti toivottomalta ja murtuneelta kuukausien ajan, ja isän luona vierailuista, elatusavusta ja kaikesta tuli riitaa. Iso-siskoni Honey raivosi ja syytti tapahtuneesta äitiä.

”Isä takuulla luulee, ettei äiti rakasta häntä enää”, Honey sanoi. ”He ovat riidelleet tosi paljon. Minkä isä sille voi, että joutuu olemaan paljon pois kotoa, hänhän on liikemies! Äiti nalkuttaa liikaa. Hän on ajanut isän pois!”

Minä en ollut siitä yhtä varma. Minusta tuntui, että

isä oli jo pidemmän aikaa viettänyt enemmän aikaa Lontoossa kuin meidän kanssamme. Äiti ei niinkään nalkuttanut kuin sanoi hiljaa, että olisi mukavaa, jos isä voisi olla kotona Cocon syntymäpäivänä tai pääsiäissunnuntaina tai edes isänpäivänä, ja siitä puhkesi kauhea riita. Isä huusi ja paiskoi ovia, ja äiti itki.

Kun kysyin isältä, miksi hän lähti, hän sanoi rakastavansa meitä yhä kovasti, mutta tilanteessa oli kuulemma jo jonkin aikaa ollut toivomisen varaa. Se ei ollut tuntunut minusta riittävältä syyttä. Jos tilanteessa on toivomisen varaa, silloin on tehtävä töitä, että se paranisi. Mutta isä oli ilmeisesti eri mieltä.

Muutama päivä eron jälkeen kaksoissiskoni Skye ilmoitti, että halusi lopettaa balettitunnit ja että oikeastaan hän oli käynyt siellä vain minun mieliksi. Se tavallaan veti maton jalkojeni alta. Olin aina luullut, että Skye ja minä tunsimme toisemme läpikotaisin, ja sitten kävikin ilmi, että olin väärässä. Skyella oli vaikka mitä ajatuksia, joista en tiennyt mitään.

”Summer, en halua elää enää varjossasi”, hän sanoi. Minuun ei olisi voinut sattua enempää, vaikka hän olisi lyönyt minua kasvoihin. Minusta tuntui, että Skye repäisi itsensä irti ja jätti minut yksin juuri sillä hetkellä, kun tarvitsin häntä eniten.

Jos elämäni olisi ravisteltu ja palaset olisi heitetty huis-kin haiskin, sitä ei olisi saatu enemmän sekaisin. Niinpä... no, koko ajatus balettikouluun menosta... Tajusin, ettei siitä olisi ikinä voinut tulla mitään isän lähdettyä.

Selvisin alueellisista karsinnoista hyvin, mutta kun Lontoon koetanssi alkoi lähestyä, pääni oli täynnä huolia ja pelkoja. Voisinko todella jättää äidin niin pian eron jälkeen? Voisinko jättää siskot? Olin hajalla.

Isä oli luvannut viedä minut koe-esiintymiseen, koska asui nyt Lontoossa, mutta hän haki minut myöhässä ja kun saavuimme lopulta perille, hermoni olivat riekaleina. Tanssin surkeasti, ja kun valitsijat kysyivät, miksi minulle mielestäni pitäisi antaa opiskelupaikka Kuninkaallisesta balettikoulusta, en keksinyt yhtään ainoaa syytä.

”Älä välitä”, isä sanoi ärtyneenä viedessään minua kotiin. ”Ei maailma yhteen koetanssiin kaadu. Balettihan on vain harrastus.”

Se oli tehdä minusta lopun. Minulle baletti oli enemmän kuin harrastus: se oli henki ja elämä. Sinä päivänä lakkasin olemasta isän ”pikku ballerina”. Menetin hänen arvostuksensa. Sen jälkeen olin vain yksi tytär muiden joukossa: se, joka harrasti balettia.

Tarpeetonta kai sanoakin, ettei minua valittu.

”Älä syytä itseäsi”, äiti sanoi. ”Sinulla on ollut paljon paineita, eikä minun olisi pitänyt ikinä luottaa siihen, että isäsi saisi vietyä sinut sinne ajoissa. Tulee uusia tilaisuuksia.”

Hymyilin, mutta tiesimme molemmat, että olin mokaannut tilaisuuden, jollaisen saa vain kerran elämässään.

Ei sinulla ollut alun perinkään mitään mahdollisuuksia päästä sinne, surullinen, kitkerä ääni kuiski päässäni. Petit vain itseäsi.

Karkotin äänen, vaikka en voinutkaan unohtaa sitä täysin. Totta puhuen se ääni on kummitellut alitajunnassani siitä asti ja mollannut minua purevasti aina, kun olen sitä vähiten odottanut.

Siitä on nyt yli kaksi vuotta. Olen nyt kolmetoista ja rakastan yhä tanssia. Saan edelleen kunniamainintoja ballettikokeista ja hyviä rooleja koulun esityksistä. Kotona asiat ovat paremmin. Isä asuu nykyisin Australiassa, mutta se ei ole vaikuttanut paljon meidän elämäämme, sillä emmehän me nähneet häntä juuri koskaan ennen hänen sinne muuttoakaan. Äidillä on uusi poikaystävä. Paddy on kiltti ja hauska, ja hänestä on helppo pitää. Heidät vihitään muutaman päivän kuluttua. Paddylla on tytär, Cherry, ja pidän kovasti uudesta sisarpuolestani.

Isosiskoni Honey on yhä varsinainen painajainen, ja hänestä tuli aivan mahdoton, kun Paddy ja Cherry muuttivat meille, mutta minulla on Skye ja Coco, poikaystävä ja hyviä kavereita, joihin voin luottaa. Koulussa menee hyvin. Tiedän, että minun pitäisi olla tyytyväinen... mutta en ole. Vaikka mokasin mahdollisuuteni päästä ammattitanssijaksi, en ole luopunut unelmastani.

Riisun koulupukuni ja viikkaan sen siististi nuorisoluokan salin viereisessä tyhjässä pukuhuoneessa. Puen sukkahousut ja harjoituspuvun. Vaihtaessani vaatteita minusta tuntuu kuin riisuisin kerros kerrokselta yltäni todellisen maailman. Tanssiasussani tunnen itseni kevyeksi, puhtaaksi ja vapaaksi.

Avaan pitkät hiukseni palmikoilta, harjaan pois päi-

vän kiireet, letitän hiukset uudestaan tiukasti ja kiinnitän letin hiusneuloilla pään ympärille. Olen tehnyt tämän niin monesti, etten tarvitse enää edes peiliä. Istun puupenkille ja otan kassistani kärkitossut. Sujautan jalkani vaaleanpunaisiin satiinitossuihin, sidon nauhat tiukasti ja työnnän niiden päät piiloon niin kuin neiti Elise on opettanut. Nousen ja kävelen pukuhuoneesta tyhjään saliin, jossa peilit kiiltävät. Pyöräytän oven vieressä tossujen pohjat hartsijauheessa, etten liukastuisi kovalla puulattialla. Painan cd-soittimen nappia, ja musiikki tulvii yliseni ja menee ihoni alle.

Tanssiessa huoleni haihtuvat. En välitä enää siitä, että isä lähti ja ettei perheeni ole vielä eheytynyt. Silläkään ei ole enää merkitystä, etten päässyt Kuninkaalliseen balettikouluun.

Vedän syvään henkeä, juoksen eteenpäin ja nousen varpaiden kärjille. Nostan kädet ylös, taivun ja pyörin, musiikki vie minut mennessään. Tanssiessa muu maailma katoaa ja kaikki on vihdoin täydellistä.

”Summer!” kaksoissiskoni huutaa huoneestamme. ”Voitko auttaa minua laittamaan hiukset?”

Vilkaisen kylpyhuoneen peiliin ja oion otsa rypyssä valkoista pitsimekkoani. Se muistuttaa vanhanaikaista alushametta, ja kaikilla meillä viidellä siskoksella on samanlainen mekko, mutta satiivinivymme ovat eriväriset. Skye tykkää vintagesta, mutta minä en olisi ikinä valinnut tällaista vaatetta. Minun päälläni se näyttää jotenkin vääränlaiselta, liian muhkuraiselta ja kumpuilevalta, ja se saa minut näyttämään isommalta kuin oikeasti olenkaan. Olen alkanut inhota kaikkia vaatteitani... vai enkö pidä muodostani?

”Summer?” Skye huikkaa uudestaan.

”Joo joo, tullaan!”

Skye on punonut vaaleanpunaisista salkoruusuista päähänsä seppeleen ja sitonut hiuksiinsa vaaleansinisen, liehuvan nauhan, ja hän tarvitsee apua seppeleen kiinnittämisessä. Minun kampaukseni on yksinkertaisempi: hiukseni ovat auki, niissä on lainehtivat kiharat, ja olen kiinnittänyt vain yhden vaaleanpunaisen silkkiruusun

toiselle sivulle. Sain kukkasoljen lahjaksi poikaystävältäni Aaronilta viime jouluna. Silloin hän ei tietystikään ollut vielä poikaystäväni. Löysin koulussa lukkokaapistani kauniisti paketoitun lahjan, jossa luki ”salaiselta ihailijalta”. Se on varmaan romanttisinta, mitä Aaron on koskaan tehnyt. Hän ei ole tunteilevaa tyyppiä, eikä hän ole koskaan maininnut kukkasolkea, mutta minä tykkään siitä.

”Näytämme ihan mukiinmeneviltä”, Skye sanoo. ”Morsiusneidoiksi!”

”Nylon-röyhelöitä ei ole näkyvissä”, myönnän. ”Mutta eikö tämä mekko saa minut näyttämään... tuota, liian muodokkaalta?”

”Liian muodokkaalta?” Skye toistaa. ”No ei todellakaan! Olet tosi hoikka, tiedät sen itsekin! Sitä paitsi meidän on tarkoituskin saada muotoja. Se kuuluu kasvamiin.”

”En taida pitää siitä”, huokaan. ”Kun katson peiliin, en edes näytä enää omalta itseltäni.”

”Sinä se kuitenkin olet”, Skye sanoo. ”Ja minä myös – olemmehan identtisiä kaksosia. Tiedän kuitenkin mitä tarkoitat. Muutokseen tottuminen vie aikaa!”

Skye näyttää peilikuvallensa kieltä, ja purskahdamme molemmat nauruun.

”Maltan tuskin odottaa, että näen äidin hääpuvun!” sanon. ”Hän on pitänyt sen niin visusti salassa. Hän jopa pakotti Paddyn nukkumaan viime yön mustalaisvankkurissa!”

”Jos sulhanen näkee hääpuvun ennen suurta hetkeä, se

tietää huonoa onnea”, Skye sanoo. ”Ja sitä äidillä ja Paddylla on ollut jo ihan riittämiin!”

Skye on oikeassa. Paddyn ensimmäinen vaimo kuoli, kun heidän tyttärensä Cherry oli vielä ihan pieni, ja äidillä on myös ollut rankkaa isän lähdön jälkeen. Toivomme kaikki, että nämä häät olisivat alku onnellisemmille ajoille.

Ovi heilahtaa auki, ja Coco tulee sisään vetäen hihnassa lemmikkilammastaan Humpuukia. ”Pitäisikö minun tehdä Humpuukin kaulaan kukkaseppele?” hän kysyy. ”Että se näyttäisi sievältä häissä? Vai söisikö Humpuuki sen?”

”Söisi”, Skye ja minä vastaamme kuorossa.

”Ihan varmasti”, lisää ja katson ulos ikkunasta. ”Tuo lammak on kävelevä ja määkivä jäteimuri. Oi... katsokaa! JJ saapui hevosen kanssa. Se on se täplikäs harmaa!”

JJ:n isä omistaa naapuritilan, ja äiti ja Paddy lainaavat heiltä hevosta vetämään mustalaisvankkuria.

”Hän tuli liian aikaisin!” Coco vinkaisee. ”Minä menen alas!” Hän kopistelee alas portaita Humpuuki kannoillaan.

Painan kasvoni ikkunaa vasten ja katson puutarhaan. Jotkut miehet, joita en ole ennen nähnyt, ripustavat valoja ja lippunauhaa puiden väliin. Pihaan pysähtyy auto, ja Paddy kävelee nurmikon poikki tulijoita vastaan. Hänen hiuksensa sojottavat kurittomana pörrönä, ja käsivarrellaan hän kantaa uusia koristossuja ja hääpukuaan.

”Bestman tuli hakemaan Paddyn”, sanon. ”Se on me-

noa nyt. Pian heidät vihitään!”

Tanglewoodissa on ollut täysi hulina aamuvarhaisesta lähtien. Normaalien täysihoitolavieraiden sijaan talo on täynnä äidin ystäviä ja sukulaisia, ja kun Skye ja minä kävimme alakerrassa, löysimme keittiönpöydän äärestä joukon naisia – äidin ystäviä hänen taidekouluajoiltaan – syömässä pekonia ja munia pyjamasillaan. Kaksi isotätiä Yorkshirestä sovitti olohuoneessa järkyttäviä häähatuja, ja aikuisten jaloissa juoksenteli lauma suklaalevitteen tuhrimia lapsia, kaukaisten serkkujen jälkikasvua. Kaiken hässäkän keskellä Kate-mummi paistoi tyynesti juustokonsseja, ja hänen miehensä Jules (joka ei ole oikea isoisäni, mutta tavallaan on nyt) voiteli leipää.

”Pitäisiköhän meidän mennä alas auttamaan ruokatarjoilussa”, Skye sanoo lukien ajatukseni.

Joudumme portaiden puolessavälissä Honeyn väijymäksi. Hänen valkoinen mekkonsa on tuunattu melkein minimittaiseksi, ja leukaan ulottuvat vaaleat hiukset on pörrötetty sen näköiseksi kuin hän olisi noussut juuri nukkumasta. Hän katsoo minuun syli täynnä puutarhakukkia, siniset silmät rajattuna noenmustalla kajalilla, coolina kuin mallityttö.

”Kate-mummi teki minusta kukkavastaavan”, hän sanoo. ”Tiedän, että nämä ovat niukan budjetin hää, mutta miksi pihdata tyylistä? Ryöväsin puutarhan. Voitteko auttaa minua kimppejen tekemisessä?”

Honey laskee kukat kylpyhuoneen lavuaariin ennen kuin lähtee hakemaan lisää. Skye ja minä alamme som-

mitella kimppuja, ja Cherry liittyy seuraamme. Hän leikkelee kirkkaanvärisiä neilikoita koristeeksi napinläpiin ja kiertää rautalankaa ja foliopaperia varsien ympärille. Cherry on antanut mekolle oman kivan ilmeensä ja täydentänyt asua japanilaisella päivänvarjolla ja syömäpuikkonutturalla. Hänen äitinsä oli japanilainen, joten lookki sopii Cherrylle.

”Isä lähti valmistautumaan Kitnoriin Shaun-sedän kanssa”, Cherry sanoo. ”Hän oli SAIRAAN hermona.”

”Sietää ollakin”, Honey tokaisee tullessaan taaksemme viimeisen kukkalastin kanssa. ”Jos hän satuttaa äitiä, kuristan hänet ilomielin omin käsin. Ei millään pahalla tietystikään.”

”Ei tietystikään”, Cherry sanoo hammasta purren.

Tiesimme etukäteen, että Honeylle häät olisivat vaikea asia. Hän ei pidä Paddyista eikä siedä Cherryä, eikä tilanetta suinkaan helpottanut se, että uusi siskopuolemmme alkoi seurustella Honeyn entisen poikaystävän kanssa. Pelkäsimme näkevämmme tänään verenvuodatusta, kissatappeluja ja rajuja riitoja, mutta kaipa me saamme olla kiitollisia, jos Honey tyytyy ovien paiskomisen ja kirkumisen sijasta pelkkään ilkeilyyn.

Yksi äidin taidekouluaikaisista ystävistä ilmestyy tasan teelle lakkapullo ja kiharruspihdit kädessään ja menee äidin huoneeseen. Tartun oveen ennen kuin se menee kiinni, kurkimme sisään ja näemme vilahduksen äidistä, kun häntä meikataan. Hän näyttää niin kauniilta, että henkeäni salpautuu.

”Voi tytöt!” äiti sanoo kasvot loistaen, kun hän näkee meidät. ”Näytätte upeilta!”

”Emme yhtä upeilta kuin sinä, äiti!” minä sanon.

Sitten äidin taidekouluystävät hätistävät meidät pois ja sulkevat oven tiukasti. Siskoni eivät ole moksiskaan, vaikka talo on täynnä ventovieraita, mutta minä en voi mitään sille, että tunnen oloni ulkopuoliseksi ja ahdistuneeksi kaaoksen keskellä. Pidän siisteydestä ja järjestyksestä, siitä että asiat ovat hallinnassa... ja tässä talossa ne harvoin ovat. Eivät varsinkaan tänään.

”Häipykää”, Honey sanoo. ”Minä haluan saada äidin morsiuskimpun valmiiksi.”

Skye, Cherry ja minä menemme alakertaan siivoamaan keittiötä ja hätistämme mummin ja Julesin vaihtamaan vaatteita. Puutarhaan on pystytetty pukkipöytiä ja kokoontaitettavia tuoleja, nurmikolle on levitetty vilttejä, ja sekalaiset sukulaiset harhailevat keittiössä kantaen pöytäliinoja, lautasia ja aterimia.

”Kunpa kaikki ei olisi näin sekaisin”, sanon otsa rypyssä täyttäessäni tiskikonetta samalla kun Cherry jakaa naisille kukkakimppuja ja miehille neilikoita napinläpiin pantavaksi. ”Meidän pitää lähteä muutaman minuutin kuluttua...”

”Ja me lähdemme”, Skye nauraa. ”Relaa!”

Väki alkaa kerääntyä nurmikolle. Suklaalevitteen tuhrimat lapset ovat putipuhtaita, ja Yorkshiren-tädit ovat kuin räikeitä, muhkeita sohvia kammottavat hatut napakasti käherretyillä, harmailla hapsillaan. JJ ajaa mustalais-

vankkurin aivan talon eteen ja hypähtää alas kuskipukilta pitelemään laikukasta, harmaata hevosta. Joku on sitonut valjaisiin pieniä tiukuja – Coco varmaan.

Kate-mummi ja Jules saapuvat hymyilevinä ja ylpeinä, ja mummi tarttuu ohjaksiin ja nousee ajajan paikalle. Oikea isoisämme kuoli ennen minun ja Skyen syntymää, ja niinpä mummi luovuttaa äidin. Hän osaa ajaa vankkuria, koska ajoi sitä usein vuosia sitten, kun asui täällä Tanglewoodissa.

”Sieltä he tulevat!” joku huutaa. Taidekouluystävät pelmahtavat pihaan värikkäiden hiusten ja punattujen huulten parvena, ja sitten äiti seisoo ovella.

Hänen hiuksensa on koottu löyhäksi, hajanaiseksi nutturaksi, josta laskeutuu kasvojen ympärille korkkiruuvikiharoita, ja hänen hiekanvaaleisiin kutreihinsa on kiinnitetty pieniä, sinisiä kukkia. Hänen hääpukunsa on vintage-henkinen, tyylikäs, valkoinen samettikotelomekko, hänen ruskettuneet säarensä ovat paljaat, ja hänellä on jalassa tekojalokivikoristeiset varvastossut, jotka maksoivat alle kolme puntaa kenkäkaupan alennusmyynnissä Mineheadissa. Käsissään hän pitelee nauhalla sidotuista ruusuista ja tähdenmuotoisista, valkoisista jasmiineista sommiteltua ryöppyävää morsiuskimppua, ja hänen kasvonsa loistavat onnesta ja toivosta.

Sydämeni on pakahtua ylpeydestä. Olen aidosti onnellinen äidin puolesta, mutta olen myös surullinen, sillä vanha perheeni on nyt iäksi mennyt. Kaikki muuttuu, enkä ole varma pidäkö muutoksesta.

Skyen
kaksoissiskolla, kauniilla
ja lahjakkaalla **Summerilla**
on unelma: hän haluaisi **fanssia**
ammattikseen. Hän alkaa treenata
balettiakatemian pääsykokeisiin, mutta
taitojen hiominen ja säälimätön itsekuri
uhkaavat karata äärimmäisyyksiin. Samalla
kun sisaret vaihtavat koulutyön kesäiseen
laiskotteluun ja aurinkoisiin ajatuksiin,
kolmetoistavuotias **Summer** on vaarassa
unohtaa sen, mikä on tärkeintä: terveytensä,
perheensä, **ystävänsä**. Täydellisyys
tavoittelulla on hintansa. Mutta onneksi on
yksi, joka ei menetä uskoaan häneen...

Kesäunelma on kolmas kirja
Suklaamuruset-sarjassa, jossa
arkisen kirpeät sattumukset ja
suuret haaveet kohtaavat.
Viisiosaisessa sarjassa
jokainen sisko saa kertoa
tarinansa.

N84.2

ISBN 978-951-0-40269-6

www.wsoy.fi